

Informacja o projekcie:

Tytuł	Projekt ustawy o ochronie ludności i obronie cywilnej
Autor	MSWiA
Projekt z dnia	13 czerwca 2024 r.

Informacje o zgłaszającym uwagi:

Urząd	-----
Organizacja samorządowa	Związek Powiatów Polskich
Osoba do kontaktu	Bernadeta Skóbel
e-mail	biuro@zpp.pl
tel.	18 477 86 00

Uwagi:

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
1.	Uwaga ogólna	Związek Powiatów Polskich ponawia część uwag złożonych w ramach prekonsultacji ze stroną samorządową do projektu ustawy o ochronie ludności i obronie cywilnej. ZPP z żalem odnotowuje fakt, że uwagi o szczególnie istotnym charakterze – czyli te, które odnosiły się do uporządkowania kompetencji organów i podmiotów ochrony ludności, finansowania zadań realizowanych przez samorządy i przerzucająca na nie odpowiedzialność za działania, które w naszej ocenie powinny być zadaniami zleconymi z zakresu administracji rządowej. Rozumiemy potrzebę szybkiego wdrożenia przepisów odnoszących się do ochrony ludności o obrony cywilnej, niemniej jednak nie może odbywać się w to w sposób, który doprowadzi do wdrożenia aktu prawnego, który będzie budził wątpliwości interpretacyjne, rażąco narusza zasadę przyzwoitej legislacji i nakłada na samorządy obowiązek realizacji zadań, których te – z powodu ograniczeń finansowych nie będą w stanie wykonać.			

2.	Preambuła lub ewentualnie uzupełnienie art. 2 ust. 4 i art. 4 pkt 2	Dodać przepis odnoszący się do obowiązków obywateli.	<p>Zasada pomocniczości, na której oparty jest ustrój RP daje nie tylko prawa, ale i nakłada obowiązki. Poszczególni obywatele mają obowiązek w zakresie, który jest dla nich możliwy samodzielnie dbać o zaspokojenie swoich potrzeb. Żadne państwo nie jest w stanie zagwarantować wsparcia dla wszystkich i w każdym momencie. W określonym zakresie każdy musi być sam przygotowany na występowanie sytuacji kryzysowych – przykładowo powinien mieć do dyspozycji żywność na co najmniej trzy dni – bo pomoc wcześniej nie zdąży nadejść. Tymczasem cały projekt ustawy o ochronie ludności i obronie cywilnej jest napisany w języku obowiązków państwa. Wydaje się więc, żeby uniknąć tworzenia przekonania, że działanie w zakresie ochrony ludności jest wyłącznie domeną państwa należy dodać preambułę odwołującą się do zasady pomocniczości. Alternatywą jest wpisanie do projektu ustawy konkretnych obowiązków dotyczących obywateli, ale może to być znacznie trudniejsze ze względu na konieczność ustalenia zakresu obowiązków.</p> <p>Ponadto w dalszych przepisach powinny się znaleźć również zalecenia dla mieszkańców, zwłaszcza w kontekście wskazanej w art. 3 pkt 4 społecznej odporności, którą w dalszej części ustawy organy ochrony ludności mają wspierać.</p>		
3.	Art. 2 ust. 2	Uwaga ogólna. Konieczność wprowadzenia jednoznacznej linii demarkacyjnej między zarządzaniem kryzysowym a ochroną ludności – optymalnie poprzez włączenie problematyki zarządzania kryzysowego do projektowanej ustawy.	<p>Wprowadzenie nowej ustawy o ochronie ludności i obronie cywilnej obok ustawy o zarządzaniu kryzysowym (bez jej włączenia do nowej ustawy albo istotnej nowelizacji) spowoduje, że szereg zadań samorządów będzie się dublować. Czytając projekt ustawy zacierą się granice pomiędzy zadaniami z obszaru ochrony ludności i zarządzania kryzysowego. Przykładowo – w świetle art. 2 ust. 2 projektu zadaniem ochrony ludności jest ochrona infrastruktury niezbędnej do zaspokojenia potrzeb bytowych. Z drugiej strony zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy o zarządzaniu kryzysowym zadaniem zarządzania kryzysowego jest zapewnienie funkcjonowania i</p>		

			<p>możliwości odtworzenia infrastruktury krytycznej, która w istocie jest infrastrukturą niezbędną do zaspokajania potrzeb bytowych.</p> <p>Analogicznie art. 2 pkt 5 ustawy o zarządzaniu kryzysowym wskazuje, że zadaniem zarządzania kryzysowego jest pomoc udzielana ludności w zapewnieniu jej warunków przetrwania w sytuacjach kryzysowych. Nie do końca wiadomo, czym ma się to różnić od ochrony ludności w rozumieniu przygotowywanej ustawy.</p> <p>W art. 32 wprost jest odwołanie do dokumentów tworzonych na podstawie ustawy o zarządzaniu kryzysowym. W art. 33 jest mowa o planach ewakuacji, chociaż jest to część planów zarządzania kryzysowego (art. 5 ust. 2 pkt 3 ustawy o zarządzaniu kryzysowym) itp.</p> <p>Innymi słowy po wejściu w życie ustawy będziemy mieć dwa akty prawne regulujące w dużej mierze ten sam zakres spraw.</p>		
4.	Art. 4	<p>Uwaga ogólna</p> <p>Wśród zadań ochrony ludności są takie, których organ ochrony ludności nie wykonana bez udziału podmiotów niebędących organem administracji publicznej lub podmiotem ochrony ludności – komercyjni dostawcy energii, gazu, paliw usług teleinformatycznych, transportowych, prywatne podmioty lecznicze (w tym szpitale). Ustawa winna nałożyć jasny obowiązek na te podmioty, podjęcia priorytetowej współpracy z organami ochrony ludności w zakresie realizacji zadań OL czy OC a nie nakazywać podpisywanie porozumień (każda jst ma podpisać porozumienie z Orlenem, Eneą czy PGNiG?) Podobnie rzecz ma się z podmiotami leczniczymi, które realizują działalność w oparciu o kontrakt z NFZ a nie organem OL – kto sfinansuje koszty przygotowania do realizacji zadań OL przez te podmioty?</p>			

5.	Art. 3 pkt 4	<p>Doceniamy uwzględnienie wcześniejszej uwagi i wprowadzenie definicji zagrożenia, niemniej jednak jest ona bardzo ogólna i obejmuje bardzo szeroki zakres możliwych sytuacji o różnym stopniu ciężkości. Przecież nie każda sytuacja wpływająca negatywnie na poziome bezpieczeństwa środowiska (np. składowanie odpadów na dzikim wysypisku śmieci) czy wywołująca ograniczenia w działaniu organów administracji publicznej (pożar w siedzibie organu) powinna uruchamiać kaskadę działań przewidzianą w ustawie.</p> <p>Powinno chodzić o sytuacje na tyle istotne, że zwykłe środki, którymi w danej sytuacji są podejmowane są niewystarczające (podobnie jak ma to miejsce w przypadku sytuacji kryzysowej – na gruncie ustawy o zarządzaniu kryzysowym).</p>			
6.	Art. 4 pkt 3 lit d w zw. z art. 4 pkt 4 li. e Art. 33 ust. 7, art. 95 ust. 6	<p>Uwaga legislacyjna</p> <p>Ponawiamy uwagę.</p> <p>Dobra kultury w pierwszym z przywołanych przepisów wchodzi w skład mienia, w kolejnym stanowią odrębny zbiór.</p> <p>W art. 33 i 95 pojawia się pojęcie dóbr kultury i dziedzictwa narodowego.</p> <p>Reasumując, przepisy należy ujednolicić.</p>			
7.	Art. 7	Projekt Programu powinien podlegać opiniowaniu przez KWRiST.			
8.	Art. 9 ust. 3 zd. 1 Art. 10-15	<p>Uwaga ogólna</p> <p>W ustawie należy jasno określić do kogo należą jakie zadania. Niestety zrobiono to w sposób, który będzie budził wątpliwości i powodował powielanie zadań samorządów na różnych szczeblach.</p> <p>Ponadto ponownie poddajemy pod rozwagę jednak wprowadzenie kategoryzacji gmin. W najmniejszych gminach zakres zadań byłby ograniczony do niezbędnego minimum; zadania</p>	<p>Zapis, że wójt, starosta i wojewoda odpowiadają za realizację zadań ochrony ludności na odpowiednio wskazanym terenie jest niewystarczający, bo przecież dla wojewody obszar gminy zawsze będzie obszarem właściwości. Bez jasnego podziału ról i zadań, biorąc pod uwagę istniejące możliwości i kompetencje organów w innych obszarach nie będzie jasne kto odpowiada za dane zadanie.</p> <p>Proponujemy – celem uniknięcia powtórzeń i niejasności – wprowadzić następującą strukturę.</p>		

		orzecznicze byłyby natomiast realizowane na poziomie powiatu. Gminy o małej liczbie mieszkańców, nie mające rozbudowanych struktur administracyjnych będą miały bardzo małe zdolności organizacyjne i finansowe żeby realnie sprostać zadaniom przewidzianym w ustawie w sytuacji faktycznego zagrożenia.	<ul style="list-style-type: none"> artykuł w brzmieniu „Do zadań organów ochrony ludności w zakresie ich obszaru działania należy:” i wymienienie w katalogu tych zadań, które są realizowane przez wszystkie organy ochrony ludności – a jedyną różnicą jest skala działania; kolejne artykuły w brzmieniu np. „Do zadań wójta jako organów ochrony ludności należy również” i wymienić zadania, które są specyficzne dla danego organu i nie powielające się z zadaniami innych organów. 		
9.	Art. 10, 11 i 13 w zw. z art. 24 ust. 5	<p>Należy jednoznacznie określić, czy i które zadania są zadaniami zleconymi, a które zadaniami własnymi.</p> <p>Zapis w art. 24 ust. 5 jest oczywiście niewystarczający i sprzeczny z zasadą przyzwoitej legislacji, nie pozwala na jasne postawienie granicy jakie zadanie w danej chwili jest zadaniem własnym, a jakie zadaniem zleconym.</p>	<p>Do zadań własnych samorządu należą zgodnie z art. 166 ust. 1 Konstytucji zadania publiczne służące zaspokajaniu potrzeb wspólnoty samorządowej. Zapewnienie bezpieczeństwa członkom wspólnoty samorządowej jest niewątpliwie potrzebą wspólnoty, jednakże:</p> <ul style="list-style-type: none"> określone działania z zakresu ochrony ludności są realizowane z myślą o udzieleniu pomocy mieszkańcom innych wspólnot samorządowych – a to nie należy już do zadań własnych; jednym z kluczowych obowiązków państwa jest zapewnienie bezpieczeństwa zewnętrznego. Obrona cywilna jest zatem w określonej części domeną państwa, a tym samym nie jest zadaniem własnym. <p>W efekcie np. takie zadanie jak utrzymywanie, modernizacja i budowa obiektów przeznaczonych do ochrony ludności powinny być bezwzględnie zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej – z obiektów przeznaczonych do ochrony ludności będą korzystali nie tylko członkowie danej wspólnoty, a bezpieczeństwo obywateli nie może zależeć od poziomu zamożności poszczególnych samorządów, a ten jest bardzo zróżnicowany.</p>		
10.	Art. 10, 11 i 13 – uwaga ogólna i dalsze przepisy usatwy.	Pomimo zgłoszenia w toku prekonsultacji – jedna z najważniejszych uwag nie została uwzględniona.	Dla przykładu kompetencje poszczególnych organów odnoszące się do wydawania decyzji dotyczących uznania budowli za budowlę ochronną oraz uznania podmiotu za podmiot ochrony ludności, powielają się		

		<p>Konieczne jest jednoznaczne rozgraniczenie właściwości rzeczowej poszczególnych organów ochrony ludności.</p> <p>Pobocznie należy zauważyć brak spójności językowej pomiędzy tymi samymi zadaniami, które mają być realizowane na różnych szczeblach (np. w zakresie nadzoru nad podmiotami ochrony ludności).</p>	<p>na szczebli gminnym, powiatowym i wojewódzkim. Biorąc po uwagę przywołane przepisy oraz dalsze regulacje zawarte w projekcie nie sposób jest ustalić właściwość rzeczową organu administracji publicznej. Niezachowanie przepisów o właściwości skutkuje nieważnością decyzji administracyjnej (art. 156 KPA). Nie jest jasne czy dany podmiot ochrony ludności, aby być wpisany do ewidencji gminnej i powiatowej powinien otrzymać dwie decyzje administracyjne od różnych organów?</p>		
11.	Art. 10 ust. 1 pkt 2, art. 11 ust. 1 pkt 2	Wnosimy o jasne uregulowanie zasad i zakresu sprawowanego nadzoru. Inaczej zadanie to będzie martwe.			
12.	Art. 11 ust. 1 pkt 18	<p>1) Pytanie, czy i który organ będzie sprawował nadzór nad podmiotami leczniczymi prywatnymi, udzielającymi świadczeń finansowanych ze środków publicznych. To samo pytanie odnosi się do szpitali klinicznych i resortowych.</p> <p>2) Podobna kompetencja nie pojawia się przy zadaniach gmin.</p> <p>3) Niezależnie od powyższych uwag Proponujemy następujące brzmienie przepisu art. 11 ust. 1 pkt 18: „nadzór nad szpitalami, dla których powiat jest podmiotem tworzącym lub założycielskim, w zakresie przygotowania do realizacji zadań ochrony ludności,”</p>	<p>1) Duża część szpitali udzielających świadczeń gwarantowanych jest podmiotami prywatnymi. Z obecnego brzmienia ustawy nie wynika, aby ktokolwiek je nadzorował w zakresie przygotowywania do realizacji zadań ochrony ludności.</p> <p>2) Niektóre gminy nie będące miastami na prawach powiatu mają szpitale.</p> <p>3) Podmiotem tworzącym, założycielskim jest powiat a nie zarząd powiatu.</p>		
13.	Art. 12 ust. 1 pkt 5	Proponujemy następujące brzmienie przepisu: „nadzór nad szpitalami, dla których samorząd województwa jest podmiotem tworzącym lub założycielskim, w zakresie przygotowania do realizacji zadań ochrony ludności;”	Uzasadnienie do uwagi jak powyżej.		
14.	Art. 16 pkt 10 i 11	<p>Przepis jest efektem nieprawidłowego uwzględnienia uwagi zgłoszonej przez ZPP w ramach prekonsultacji.</p> <p>W przepisach albo należy wymienić z nazwy wszystkie jednostki organizacyjne pomocy społecznej albo skreślić w pkt 10 pcpr, a w pkt 11 nadać brzmienie „jednostki pomocy</p>	PCPR są jednostkami pomocy społecznej, jednocześnie nie wszystkie jednostki pomocy społecznej (np. DPS) powinny być angażowane do realizacji zadań w zakresie ochrony ludności.		

		społecznej” – zgodnie z nomenklaturą używaną w ustawie pomocy społecznej. Osobiście opowiadamy się za pierwszym rozwiązaniem i wskazaniem, że chodzi o regionalny ośrodek polityki społecznej, powiatowe centrum pomocy rodzinie, ośrodki pomocy społecznej, centrum usług społecznych - w przypadku przekształcenia ośrodka pomocy społecznej w centrum usług społecznych oraz ośrodek interwencji kryzysowej.			
15.	Art. 16 pkt 5 lit. d	Potrzeba wyjaśnienia.	Nie jest jasne jakie zadania z zakresu ochrony ludności ma realizować Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa.		
16.	Art. 16 pkt 17	Konieczność wyjaśnienia	Chodzi o wszystkie szpitale czy szpitale w stosunku do których uprawnienia właścicielskie przysługują podmiotom publicznym, czy również szpitale prywatne nie mające kontaktu z NFZ.		
17.	Art. 22 ust. 5	Skreślić – tę kwestię jasno przesądzone w art. 20 ust. 5.			
18.	Art. 23	Pytanie czy rozporządzenie nie powinno również obejmować Ewidencji Podmiotów Ochrony Ludności.			
19.	Art. 24 – uwaga ogólna	Przepis jest bardzo niejasny i kosztowny. Powinny zostać jasno opisane standardy odnośnie zasobów ochrony ludności jakie powinny zapewniać odpowiednio gmina, powiat, samorząd województwa, wojewoda i inne podmioty. To po pierwsze pozwoli na racjonalne planowanie wydatków a po drugie pozwoli ocenić koszty dostosowania się do tych standardów. Proponowane przepisy w tym zakresie są zbyt lakoniczne.			
20.	Art. 24 ust. 1 i 3-4	Przepis pomimo nieznacznej korekty (w porównaniu do wersji z prekonsultacji) natomiast nie rozwiązuje zasadniczego problemu realnych możliwości zabezpieczenia potrzeb mieszkańców. Problem dotyczy przede wszystkim zapasów i dostawy żywności.	Jeśli założyć, że ma to dotyczyć każdego poziomu podziału terytorialnego państwa z osobna i wszystkich mieszkańców to zostaną zapewnione środki dla trzykrotności populacji. Jednocześnie wątpliwy jest sens aż tak daleko posuniętej decentralizacji tego zadania. Standardem powinno być to, że mieszkańcy mają własnymi siłami zabezpieczone produkty żywnościowe na co najmniej trzy dni. Pomijając		

			<p>sytuację wojny jest to czas wystarczający do przesunięcia zasobów z regionalnych magazynów. W przypadku wystąpienia sytuacji zagrożenia lokalnie należy jednocześnie założyć, że lokalnie zabezpieczone zasoby są narażone na zniszczenie (np. zalanie).</p>		
21.	Art. 24 ust. 6 i 7	<p>Jaki charakter mają mieć zalecenia. Istnieje obawa, że wojewodowie będą kierować w drodze „zaleceń” wnioski o zakupy zasobów, których samorządy nie będą w stanie zrealizować, a brak realizacji zaleceń i wystąpienie sytuacji kryzysowej będą narażać odpowiednio wójta/starostę na odpowiedzialność karną z art. 231 k.k.</p>	<p>Przepis w obecnym kształcie jest do zaakceptowania. Sceptycyzm podyktowany jest doświadczeniem w zakresie działania organów administracji rządowej w ostatnich latach (w tym wydawania samorządom i podległym im podmiotom poleceń albo niemożliwych do realizacji w wyznaczonym czasie, sprzecznych z prawem albo leżących poza kompetencjami samorządów).</p>		
22.	Art. 24 ust. 8	<p>W obecnym kształcie przepis jest nie do zaakceptowania. Zarządzenia ministra są aktami prawa wewnętrznego (art. 93 Konstytucji).</p>	<p>Dokument powinien mieć charakter rozporządzenia (co oznacza konieczność sporządzenia OSR oraz wskazania źródeł finansowania). Ponownie jak w przypadku art. 24 ust. 6 wydawanie tego typu wytycznych bez wskazywania źródeł finansowania i niemożność ich realizacji przez samorządy naraża osoby piastujące funkcje organu w JST na odpowiedzialność karną. Przepis w obecnym kształcie jest nie do zaakceptowania.</p>		
23.	Art. 25 – uwaga ogólna	<p>Przepis ten nadal będzie budził wątpliwości z uwagi na kolizję z przepisami ustawy o finansach publicznych - art. 216 ust. 2 pkt 5 ustawy o finansach publicznych. Nie jest jasne czy art. 25 ustawy o ochronie ludności trzeba będzie stosować łącznie z przepisami wymagającymi uchwały organu stanowiącego czy jest to przepis szczególny.</p> <p>Ponadto sformułowanie „starosta udziela” „samorząd województwa udziela” wskazują na obowiązek udzielenia pomocy – nie bacząc na to czy organ, do którego kierowany jest wniosek będzie miał siły, środki i zasoby ale i kompetencje, żeby oczekiwanej pomocy udzielić.</p>			

24.	Art. 25 ust. 1 , 2 i 5	Uwaga legislacyjna Art. 25 ust. 1 i 2 jest niespójny wewnętrznie.	W przypadku samorządu województwa organu w tym przepisie nie wskazano (w ust. 2 – tak – wskazano starostę nie powiat). Zatem albo w ust. 1 trzeba wskazać powiat a nie starostę, albo w ust. 2 wskazać marszałka a nie samorząd województwa. Konsekwentnie w ust. 5 należałoby pozostawić słowo organu albo zmienić je na „samorzady, które udzieliły pomocy” – w zależności od tego jakie brzmienie zostanie nadane przepisom w ust. 1 i 2.		
25.	Art. 26 ust. 2	Czy w przepisie chodzi o sytuacje kryzysowe w rozumieniu ustawy o zarządzaniu kryzysowym?			
26.	Art. 27	Nie jest jasne kto podejmuje decyzje w tym zakresie.			
27.	Art. 33	Konieczność gruntownego przepracowania.	Obecny kształt rozwiązania jest całkowicie niezyciowy i jest gwarancją chaosu. Przede wszystkim: <ul style="list-style-type: none"> nie zostało przesądzone o jakim zakresie ewakuacji ma być mowa w planach przyjmowanych na poszczególnych poziomach zarządzania. Czy gmina ma określić obszary funkcjonalne, z których będzie się odbywała ewakuacja i dla każdego z nich określić schemat ewakuacji? Czy skoro gmina opracowuje plan ewakuacji dla poszczególnych obszarów to plan ewakuacji na poziomie powiatów ma się opierać na założeniu ewakuacji całej gminy? Itd. co do zasady ewakuacja z miejsca zagrożonego będzie następowała do innej gminy niż gmina zagrożona. Jeśli tak to gminne plany ewakuacji nie będą miały zbytnio sensu, bo nie będą zawierały elementów przyjęcia ludności w miejscu bezpiecznym. Wydaje się, że plany ewakuacji na poszczególnych poziomach powinny mieć inny zakres. Gminny plan ewakuacji powinien określać z jednej strony liczbę osób przewidzianych do ewakuacji, punkty zbiorcze dla osób podlegających ewakuacji i określenie środków niezbędnych do przeprowadzenia ewakuacji, a z drugiej strony wykaz dostępnych na terenie gminy miejsc zakwaterowania.		

			<p>Powiatowy plan ewakuacji powinien określać infrastrukturę niezbędną do przeprowadzenia ewakuacji.</p> <p>Wojewódzki plan ewakuacji powinien natomiast określać – z odpowiednią elastycznością – kierunki ewakuacji.</p> <p>Wiara, że da się z wyprzedzeniem szczegółowo określić kto skąd zostanie dokąd relokowany jest całkowicie nieadekwatna do współczesnych realiów.</p> <p>Pozostaje również wspomniana wcześniej kwestia relacji tego przepisu do planów zarządzania kryzysowego i wymogu ujęcia w nich zagadnień dot. ewakuacji z terenów zagrożonych.</p>		
28.	Art. 34 w zw. z art. 95 ust. 6	<p>W jakiej formie ma działać minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego (jeżeli zarządzenia to nie będzie miało ono przełożenia na podmioty niepodlegające temu ministrowi). Jaka jest relacja art. 34 do art. 95 ust. 6 w zakresie kompetencji obu organów.</p>			
29.	Art. 35 ust. 1	<p>Rozważyć zmianę zakresu osób objętych szkoleniami.</p>	<p>Katalog zawarty w przepisie jest niekonsekwentny i niespójny:</p> <ul style="list-style-type: none"> • szkoleniami objęte są rady dzielnic – nie jest jasne dlaczego nie np. rady gmin; • szkolenia mają się odbywać w sołectwach – zapewne nie chodziło o sołectwo jako ogół mieszkańców tylko o sołtysów, ewentualnie rady sołeckie. 		
30.	Art. 36	<p>W przypadku prezydentów miast na prawach powiatu, w których szkoleniach będą uczestniczyć te osoby?</p> <p>Ponadto wnosimy o poszerzenie szkoleń o zastępców wójtów/burmistrzów/prezydentów miast oraz członków zarządów powiatów i samorządu województw oraz ewentualnie sekretarzy gmin, powiatów, samorządu województw (z uwagi na możliwość wydawania</p>			

		tym osobom upoważnień do działania oraz zastępowania w czasie nieobecności).			
31.	Art. 45	Uwaga jak do art. 24. Przepis w obecnym kształcie jest nie do zaakceptowania. Wnosimy o wprowadzenie formy działania, która po pierwsze będzie mogła być zaskarżana do sądu administracyjnego (zalecenia takimi nie są – czyli decyzja albo akt prawa miejscowego), po drugie wprowadzenie zasady, że realizacja tych poleceń jest wykonywaniem zadań zleconych z zakresu administracji rządowej.			
32.	Art. 46 ust. 2	Przepis jest bardzo lakoniczny. Starosta nie ma instrumentów do realizacji tego zadania.			
33.	Art. 47 ust. 3	Ponieważ w przepisach nie jest ustalony standard ochrony ludności (co sygnalizowano w uwagach do wcześniejszych artykułów), zakres kontroli będzie niedookreślony. Natomiast pojawia się ryzyko, że przy wykorzystaniu instrumentu kontroli (zalecenia pokontrolne) wojewoda będzie nakazywał organom i podmiotom wykonywanie dodatkowych zadań generujących koszty finansowe.			
34.	Art. 59 ust. 6	Uwaga legislacyjna. Upoważnienie do wydania rozporządzenia nie zawiera wszystkich wymaganych elementów (art. 92 Konstytucji).	Brakuje wytycznych do wydania aktu prawnego.		
35.	Art. 66	Przepis jest zbędny. W tym zakresie wystarczający jest art. 10 ustawy o Radzie Ministrów.	Sytuacja byłaby odmienna gdyby powołanie pełnomocnika było obligatoryjne.		
36.	Rozdział 9	Uwaga ogólna	Celem zapewnienia niezbędnej liczby obiektów zbiorowej ochrony należy nałożyć na podmioty realizujące duże inwestycje budownictwa mieszkaniowego wielorodzinnego obowiązek zaprojektowania i wykonania obiektów zbiorowej ochrony dla przewidywanej liczby mieszkańców. Podniesie to cenę mieszkań jednak będzie zgodne z obowiązkiem zabezpieczenia samego siebie na wypadek stanu zagrożenia.		

37.	Rozdział 9	Rozważyć wprowadzenie podatku obronnego jako nowego podatku lokalnego.	<p>Celem zabezpieczenia źródła finansowania budowy i utrzymania obiektów zbiorowej ochrony należy rozważyć wprowadzenie podatku przeznaczonego na ten cel.</p> <p>Podatnikami byłiby wszyscy mieszkańcy z wyjątkiem tych, którzy mają indywidualne obiekty ochrony albo którzy są współwłaścicielami zbiorowych obiektów ochrony – o ile iloczyn ułamka własności i pojemności zbiorowego obiektu ochrony jest większy niż jeden (z odpowiednimi modyfikacjami w przypadku wspólności małżeńskiej).</p> <p>Podatek mógłby być wprowadzony w gminach, w których nie jest spełniony odsetek pojemności obiektów zbiorowej ochrony.</p>		
38.	Art. 69 ust. 1	Dokonać ujednoznacznienia obowiązku.	<p>W obecnym brzmieniu przepisu przewidziana jest konkurencja organów ochrony ludności w zakresie zapewnienia obiektów zbiorowej ochrony. Będzie to w praktyce prowadziło do wzajemnych oczekiwań gmin i powiatów w zakresie wykonania obiektów zbiorowej ochrony. Proponuje się wskazanie jednego poziomu organów ochrony ludności jako odpowiedzialnego za tworzenie obiektów zbiorowej ochrony – wydaje się, że powinien to być poziom gmin (zadanie zleczone z zakresu administracji rządowej). W odniesieniu do obiektów zbiorowej ochrony dla osób ewakuowanych z danego terenu organem tym powinien być wojewoda.</p>		
39.	Art. 69 ust. 1	Zastąpić określenie „liczba ludności przebywająca na danym obszarze” przez „przewidywaną liczbę ludności stale przebywającej na danym obszarze w sytuacji zagrożenia”.	<p>Przepis nakazuje uzależnić pojemność obiektów zbiorowej ochrony od liczby osób przebywających na danym obszarze. W praktyce oznacza to konieczność przewidzenia większej liczby obiektów zbiorowej ochrony w miejscach, gdzie przybywa dużo osób z zewnątrz – dotyczy to przede wszystkim wielkich miast. Tymczasem liczba ta będzie się miała nijak do liczby osób przebywających na terenie w sytuacji wystąpienia zagrożenia i to potencjalnie zarówno in plus (napływ ludności), jak i in minus (ewakuacja). Wydaje się zatem, że należy przyjąć inny przelicznik.</p>		

40.	Art. 69 ust. 2	Poszerzyć katalog.	Wydaje się, że przyjęcie dwóch progów pojemności obiektów zbiorowej ochrony jest zbyt uproszczone. Inne zapotrzebowanie będzie występowało w wielkich miastach, inne w zabudowie małomiasteczkowej, inne w gminach wiejskich położonych w obszarach funkcjonalnych wielkich miast, inne wreszcie w peryferyjnych gminach wiejskich.		
41.	Art. 71	Rozważyć skreślenie przepisu.	Przepis de facto ustanawia dodatkowe wytyczne dla wydania rozporządzenia dot. warunków technicznych dla budowli ochronnych. Wydaje się, że taki zabieg jest zbędny. Jeżeli jest konieczność doprecyzowania wytycznych do wydania rozporządzenia technicznego, powinno to być uwzględnione w przepisach prawa budowlanego. W odniesieniu do miejsc doraźnego schronienia – przepis może również budzić wątpliwości. Z zasady są to obiekty, których podstawowym celem nie jest ochrona ludności ale mogą służyć takiemu celowi w sytuacji zagrożenia.		
42.	Art. 78	Jaka jest konsekwencja nieprzekazania informacji albo braku jej aktualizacji?	Projektowany art. 132 nie obejmuje tego przypadku.		
43.	Art. 80 ust. 5	Doprecyzować, że decyzja podlega rygorowi natychmiastowej wykonalności (skoro odwołanie nie wstrzymuje jej wykonania).			
44.	Art. 83 ust. 3	Przepis jest niezrozumiały. Zadanie jest zlecone dla kogo? Czy w przypadku udzielenia przez gminę dofinansowania może ona wystąpić o ich refundację do wojewody, skoro będzie to zadanie zlecone.			
45.	Art. 85 ust. 3	W dobie informatyzacji czy nie prostszym rozwiązaniem byłoby umożliwienie wprowadzania danych bezpośrednio do ewidencji przez wójta/starostę a następnie zatwierdzanie wpisów przez KGPPS? Pytanie czy dane nie powinny być po prostu wprowadzane do ewidencji, o której mowa w art. 22.			
46.	Art. 85 ust. 5	Należy dookreślić o tym jakiego typu budynków i innych budowli ma dotyczyć przekazywanie informacji (bo chyba nie wszystkich) oraz trybie			

		w jakim informacja ma być przekazywana. Ponadto do rozważenia pozostawienie tylko obowiązku w odniesieniu do organów nadzoru budowlanego (te przyjmują zgłoszenia oraz wydają pozwolenia na użytkowanie). To, że dany podmiot otrzymał pozwolenie na budowę nie jest równoznaczne z tym, że obiekt zostanie wybudowany.			
47.	Art. 87 ust. 2	Należy wskazać jeden z organów – albo wójta albo starostę. Przy czym biorąc pod uwagę charakter zadania wydaje się, że powinno to być zadanie gmin.			
48.	Rozdział 10	Brakuje określenia struktury organizacyjnej OC od jednostki podstawowej (np. drużyny) poprzez wszystkie szczeble dowodzenia.			
49.	Art. 95 ust. 1	Uwaga redakcyjna. Po pierwszym przecinku brakuje litery „w”. Jest Art. 95. 1. W czasie trwania stanu wojennego i w czasie wojny, celu zapewnienia bezpieczeństwa osób i mienia, a także dóbr kultury przed zagrożeniami Szef Obrony Cywilnej, na wniosek wojewody, może zarządzić ewakuację ludności zamieszkującej wskazany obszar, w szczególności strefę działań wojennych. Powinno być: Art. 95. 1. W czasie trwania stanu wojennego i w czasie wojny, w celu zapewnienia bezpieczeństwa osób i mienia, a także dóbr kultury przed zagrożeniami Szef Obrony Cywilnej, na wniosek wojewody, może zarządzić ewakuację ludności zamieszkującej wskazany obszar, w szczególności strefę działań wojennych.			
50.	Art. 100 ust. 1 pkt 2 lit a	Uwaga redakcyjna Zbędne powtórzenie “dla”. Poniżej wskazano, gdzie należy skreślić zbędne słowo.			

		<p>Jest Art. 100. 1. Przydział mobilizacyjny obrony cywilnej nadaje:</p> <p>1) wojewoda, z własnej inicjatywy lub na wniosek wójta albo starosty, po uzgodnieniu z właściwym miejscowo wojskowym centrum rekrutacji;</p> <p>2) minister właściwy do spraw wewnętrznych, po uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej dla:</p> <p>a) dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej i osób zatrudnionych w Państwowej Straży Pożarnej i szkołach Państwowej Straży Pożarnej;</p> <p>b) osób, o których mowa w art. 99 ust. 2.</p>			
51.	Art. 101 pkt 1	Przepis jest nieprecyzyjny. Nie jest jasne, o który akt prawny chodzi i jak traktować przepisy szczególne np. dotyczące zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych. Trudno przyjąć, aby przydziału mobilizacyjnego nie mógł otrzymać np. emerytowany policjant, który jednocześnie nie ukończył 65 roku życia.			
52.	Art. 101 pkt 7	Po pierwsze przepis nie powinien obejmować osób odbywających karę pozbawienia wolności w zawieszeniu, po drugie przepis nie powinien obejmować osób, które zostały skazane ale karę odbyły albo zostały warunkowo zwolnione z odbywania kary.			
53.	Art. 111 ust. 4	O jakie konkretnie świadczenia chodzi – wszystkie, czy gwarantowane?	Przepis jest nieprecyzyjny i nie odpowiada siatce pojęciowej wynikającej z ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Nie wyjaśnia też w jaki sposób koszty udzielania tych świadczeń przez podmioty lecznicze będą pokrywane.		
54.	Art. 112	Wykreślić.	W kontekście art. 114 art. 112 wydaje się zbędny.		
55.	Art. 114 ust. 1	Co rozumie się pod pojęciem „osób realizujących zadania obrony cywilnej” – to pojęcie nie występuje w innych jednostkach redakcyjnych.			

56.	Art. 114 ust. 3	Wydaje się, że zaproponowany mechanizm rekompensaty dochodu nie będzie adekwatny w stosunku do niektórych podmiotów obrony cywilnej (np. przedsiębiorcy zatrudniającego pracowników, który przy realizacji zadań korzysta z ich zasobów pracy – koszt pracy stanowi koszt uzyskania przychodu a nie dochód).			
57.	Art. 116 ust. 1 i 2	Po pierwsze w przepisie jest wzajemna sprzeczność. Po drugie nie da się budować systemu ochrony ludności bezkosztowo, na bazie rezerwy, która służy innym celom (sfinansowaniu zwiększonych potrzeb wydatkowych w sytuacjach nagłych).	W ocenie RIO istota rezerwy na zarządzanie kryzysowe jest związana z wydatkami nieprzewidzianymi, nieplanowanymi, które mogą powstać w sytuacji kryzysowej będącej następstwem określonych zagrożeń. To, że zarządzanie kryzysowe polega m.in. na zapobieganiu sytuacjom kryzysowym, nie oznacza, iż ze środków przeznaczonych w rezerwie na ten cel można dokonywać wydatków bez względu na okoliczności (uchwała Kolegium RIO w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2014 r. 12.182.2014). Zatem pytanie jak zadania dot. ochrony ludności, z których większość to zadania wymagające planowania i stałego utrzymywania gotowości mogą być finansowane z rezerwy.		
58.	Art. 116 ust. 3	W ustawie powinny być ustalone jasne i przejrzyste zasady starania się o środki z Funduszu, aby unikać wydatkowania środków według niejasnego klucza (w projekcie jest wyłącznie klucz podziału środków dla wojewodów).	Uwaga wynika z negatywnych doświadczeń w zakresie wydatkowania środków z różnych funduszy na przestrzeni ostatnich lat.		